

Sygn. akt II Kp 203/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2014r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Magdalena Kuczka

Protokolant: Patryk Bartoszyński

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 284 § 1 k.k.

na skutek zażalenia pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. z/s w Ł. reprezentowanej przez P. Ł.

na postanowienie z dnia 10 kwietnia 2014r., zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie w dniu 15 kwietnia 2014r. w sprawie o sygn. akt 1 Ds. 642/14 w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić zażalenia pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z/s w Ł. z dnia 25 kwietnia 2014r. na postanowienie z dnia 10 kwietnia 2014r. zatwierdzone przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie w dniu 15 kwietnia 2014r. w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2014r., zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie w dniu 15 kwietnia 2014r. odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie dokonanego w dniu 7 marca 2014r. w K.(gmina P., woj. (...)), przez ustaloną osobę, przywłaszczenia mienia w postaci: ekspresu do kawy marki E., monitora od komputera I., czterech sztuk dekodków nbox+, dekodera mediabox+, głośnika O., wzmacniacza marki S., telewizora L., dwóch routerów, drukarki marki H.F.S., przenośnego telefonu stacjonarnego z dwoma słuchawkami oraz odtwarzacza dvd o łącznej wartości 6050 zł na szkodę firmy (...) sp. z o.o., to jest o czyn z art. 284 § 1 k.k. wobec braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Na powyższe postanowienie w dniu 25 kwietnia 2014r. wniósł zażalenie pokrzywdzony (...) sp. z o.o. z/s w Ł. reprezentowany przez P. Ł. wnosząc o (jak wynika z jego treści) uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy prokuratorowi w celu wszczęcia postępowania. W ocenie skarżącego osoba, która dokonała przywłaszczenia nie posiada żadnych praw do tego mienia, a on sam posiada zdjęcia dokumentujące ww. czyn zabroniony, które może przekazać do Komendy Policji w P..

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie przekazując Sądowi zażalenie wraz z aktami sprawy do rozpoznania, wniósł o nieuwzględnienie zażalenia i utrzymanie w mocy przedmiotowego postanowienia, podnosząc, iż zarzuty podniesione przez skarżącego nie znajdują uzasadnienia w materiale dowodowym, zebrany w ramach postępowania sprawdzającego.

Sąd po analizie akt sprawy, w kontekście zarzutów zażalenia pokrzywdzonego, podzielił w pełni stanowisko Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie, uznając, iż decyzja procesowa o odmowie wszczęcia dochodzenia jest w pełni zasadna

i odpowiada prawu, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, w związku, z czym utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Przez przestępstwo przywłaszczenia penalizowane przepisami art. 284 k.k. rozumieć należy bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie znajdującym się w posiadaniu sprawcy, cudzym mieniem ruchomym przez włączenie go do majątku swego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób swojego lub innej osoby stanu posiadania. Kwalifikowanym typem przywłaszczenia jest sprzeniewierzenie (art. 284 § 2 k.k.), które polega na przywłaszczeniu rzeczy powierzonej sprawcy (np. oddanej na przechowanie, w zastaw, użyczonej, oddanej w komis lub do używania). Powierzenie jest w swej istocie przekazaniem rzeczy z zastrzeżeniem jej zwrotu, toteż przywłaszczenie takiej rzeczy zasługuje na surowszą ocenę jako nadużycie zaufania (patrz wyr. SA w Poznaniu z 21 V 1992 r., II Akc 129/92, OSA 1993, nr 5).

Przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby się było jej właścicielem (animus rem sibi habendi). Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu. W literaturze i orzecznictwie (w szczególności Sądu Najwyższego) zasadnie wskazuje się w tej kwestii, że o zamiarze przywłaszczenia może świadczyć odmowa zwrotu cudzej rzeczy, zaprzeczenie jej posiadania, sprzedaż lub darowanie innej osobie, przerobienie rzeczy itp. Natomiast bezprawne zatrzymanie cudzej rzeczy, a nawet używanie jej, chociażby w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale bez zamiaru zatrzymania na własność, nie stanowi przestępstwa przywłaszczenia. Dla realizacji znamienia przywłaszczenia od strony podmiotowej nie jest, bowiem wystarczające stwierdzenie obiektywnego rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą, lecz konieczne jest oprócz tego wykazanie, że działaniu temu towarzyszył szczególny zamiar, określany jako animus rem sibi habendi (por. m.in. wyroki: Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, z. 6, poz. 64 i Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 października 1998 r., II AKa 108/98, Apelacja Lubelska 1999, Nr 2 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., IV KKN 380/99 - Lex nr 77427, wyrok Sądu Najwyższego dnia 6 maja 2004r. V KK 316/03).

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 maja 2004r. sygn. akt V KK 316/06 wskazał, iż do istoty przywłaszczenia (tak jak kradzieży) należy osiągnięcie celu w postaci uczynienia z cudzej rzeczy swojej własności. W zakresie traktowania cudzej rzeczy jak własnej - przez jej zatrzymanie lub rozporządzenie nią - mieści się zatem zarówno wola włączenia w ten sposób owej rzeczy do majątku sprawcy, jak i jednoczesny zamiar definitywnego pozbawienia osoby uprawnionej jej własności; w zamiarze tym nie mieści się więc jedynie tymczasowe uniemożliwienie dysponowania rzeczą przez jej właściciela. Skutek przywłaszczenia, objęty bezpośrednim a nie ewentualnym zamiarem sprawcy, stanowi utrata rzeczy przez osobę uprawnioną, wobec czego szkoda powstała w majątku tej osoby ma, w zamierzeniu przywłaszczającego, nieodwracalny charakter. Sąd Najwyższy wskazał przy tym jednoznacznie, iż wskazany przepisem art. 284 § 2 k.k. zamiar przywłaszczenia rzeczy powierzonej, przejawiający się w rozporządzeniu tą rzeczą jak własną i określany jako animus rem sibi habendi, nie obejmuje nieuprawnionego (niezgodnego z wolą właściciela) wykorzystania tej rzeczy, o ile nie towarzyszy mu cel definitywnego pozbawienia osoby uprawnionej jej własności. Podobnie w wyroku z dnia 3 października 2005r. sygn., akt V KK 15/05 (Prok. i Pr.2006/2/7) Sąd Najwyższy zauważył, że „Charakterystyczne dla przestępstw stypizowanych w art. 284 § 1 i 2 k.k. działanie, polegające na zatrzymaniu czy też rozporządzeniu cudzym składnikiem majątku jak własnym (np. poprzez jego zniszczenie czy wyzbycie się go), odzwierciedla odnoszący się do jego skutków cel sprawcy, który - w sposób tożsamy dla celu przyświecającego sprawcy kradzieży cudzej rzeczy - sprowadza się do nieodwracalnego pozbawienia innej osoby mienia i uczynienia z niego swojej własności. Wobec tego nie znajduje podstaw identyfikowanie zamiaru przywłaszczenia powierzonego mienia z samym tylko faktem nieuprawnionego postąpienia z nim w inny, niż umówiony z właścicielem sposób, niezależnie od tego, jaką wolą objęty był skutek tak podjętego działania i jaki przyświecał mu cel”. Kontynuując tę linię orzeczniczą, w wyroku z dnia 24 kwietnia 2007r. sygn. akt IV KK 31/07 Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że „Sam fakt niewywiązania się przez stronę umowy ze zobowiązania nie może świadczyć o zamiarze powiększenia przez nią własnego majątku kosztem majątku kontrahenta. Dla przyjęcia realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia od strony podmiotowej konieczne jest wykazanie, że oprócz obiektywnego

rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą ruchomą (cudzym mieniem ruchomym) jego działaniu towarzyszył zamiar, tzw. animus rem sibi habendi, tj. zamiar zatrzymania rzeczy dla siebie albo dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu.”

W toku czynności sprawdzających przesłuchano w charakterze świadka, jako składającego zawiadomienie o przestępstwie przedstawiciela pokrzywdzonej spółki, to jest P. Ł. oraz dokonano rozpytania: J. Ł., funkcjonariusza policji J. P., M. K., B. K., J. K., K. S.

Przenosząc natomiast powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że wyniki postępowania sprawdzającego, nie dają podstaw do ustalenia, że doszło do przywłaszczenia mienia pokrzywdzonej spółki w powyższym rozumieniu, gdyż pozwalają na ustalenie, iż wskazane w zawiadomieniu sprzęty AGD i RTV stały się przedmiotem zabezpieczenia zobowiązania P. Ł., tj. zostały zajęte do czasu wypłaty zaległych wynagrodzeń przez P. Ł. (co zresztą potwierdził on sam, podpisując w tym przedmiocie oświadczenie z dnia 7 marca 2014r. – karta 15), natomiast żaden pozostały zgromadzony materiał nie potwierdził zarzutu, że M. K. zatrzymała dla siebie ww. urządzenia i przedmioty, w zamiarze rozporządzania nimi jak właściciel.

Z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, iż Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z/ s w Ł. w okresie od września 2013r. do 6 marca 2014r. wynajmowała od K. S. hotel (...), położony w P. przy ul. (...). W dniu 6 marca 2014r., wobec powstałego zadłużenia z tytułu opłat za czynsz i media oraz inne koszty eksploatacji hotelu, doszło do wypowiedzenia umowy przez właściciela budynku hotelu (...) w trybie natychmiastowym i wymiany zamków w drzwiach wejściowych.

Jednocześnie z rozpytania M. K. wynika, iż była ona zatrudniona na stanowisku recepcjonistki (posiadając legalne zatrudnienie w okresie od 1 września 2013r. do dnia 6 marca 2014r.) oraz pracowały tam także inne osoby jak: P. R., M. P., B. K., J. K., A. P., Z. K. i J. N., którzy to pracownicy otrzymywali wynagrodzenie w mniejszej wysokości, niż to zostało ustalone przez strony, a nawet w pewnym momencie zaprzestano im wypłacać wynagrodzenie. M. K. podała, że w dniu 6 marca 2014r. ostatni dzień podjęła pracę w tym lokalu. Następnego dnia, to jest 7 marca 2014r. na teren kompleksu przyjechał J. Ł. wraz z P. Ł., którzy pomimo zakazu im wstępu weszli do środka i o fakcie tym zostali powiadomieni funkcjonariusze policji. Przybyła na miejsce zdarzenia M. K. zobaczyła spakowane rzeczy w postaci sprzętu rtv i agd, które miały zostać wyniesione przez pełnomocnika skarżącego i pomiędzy stronami doszło do wymiany zdań odnośnie spakowanych przedmiotów, a kwestia ta została zakończona spisaniem oświadczenia, które podpisał P. Ł..

Zgodnie z zapisami, które zostały zawarte w ww. oświadczeniu (kopia k. 15) przedłożonym do akt sprawy przez M. K., P. Ł. zobowiązał się do wypłaty wynagrodzenia wg listy płac ww. pracowników za miesiąc luty i marzec na konto M. K. do dnia 30.03.2014r.. Jednocześnie na odwrocie oświadczenia zapisano, iż pod zastaw ww. zobowiązania wzięto: ekspres do kawy E., monitor I., czterech sztuki ncbx+, jedna sztuka mediabox, głośniki duże i małe, wzmacniacz S., telewizor L., dwa routery Wi-Fi, drukarka H., telefony z dwiema słuchawkami oraz odtwarzacz dvd a więc wszystkie przedmioty wymienione w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa jako te których przywłaszczenia miała dokonać M. K.. Opisane oświadczenie wraz z listą przedmiotów „wziętych pod zastaw” zostało podpisane przez P. Ł..

M. K. w trakcie rozpytania również oświadczyła, iż w dniu 7 marca 2014r. zauważyła, że P. Ł. spakował ww. sprzęt, a ona nie mogła się z tym zgodzić i „powiedziałam do P. Ł., że tych rzeczy nie zabierze, dopóki nie zapłacą wszystkim pracownikom wypłaty. On powiedział, że dobrze, ja spisałam oświadczenie że wymienione rzeczy bierzemy pod zastaw, to oświadczenie od podpisał zgadzając się jednocześnie na to że tak postąpimy (...)” (karta 14). Odnośnie wyniesienia ww. sprzętu do swojego samochodu M. K. przyznała, iż wyniosła je do samochodu, „aby zmylić Ł., że te rzeczy biorę do siebie do domu i ich nie będzie w hotelu, obawiając się że znowu przyjadą. Obecnie wszystkie rzeczy należące do firmy (...), a zabezpieczone w ramach zastawu znajdują się w hotelu czarny rycerz, wzięte pod zastaw, zgodnie ze spisaniem oświadczeniem, czekamy aż zostaną nam zwrócone wypłaty, tych rzeczy nie zbyłam” (karta 14).

Okoliczność tę potwierdziła rozpytana w sprawie B. K., która oświadczyła, iż „M. K. sporządziła oświadczenie, że te rzeczy bierze w ramach zastawu w związku z nieuregulowanymi wynagrodzeniami pracowniczymi przez firmę (...), wypisując je szczegółowo co do nazwy jaki to jest przedmiot, pod tym oświadczeniem podpisał się P. Ł. który razem

z M. spisał to oświadczenie i zgodził się co do tego zastawu tych rzeczy (...). Zastaw odbył się za ogólną zgodą stron, P. Ł. na to przystał.” (karta 22).

Zdarzenie to zrelacjonował analogicznie także J. K. podając, że „(...) zostało spisane oświadczenie, ten szef z tej firmy podpisał, że te maszyny zostają w hotelu dopóki oni nie dostaną wypłat pracowniczych” (karta 23).

Ponadto powyższe okoliczności potwierdza przywoływana już kserokopia oświadczenia z dnia 7 marca 2014r., w którym wyszczególniono listę zabezpieczonych pod zastaw przedmiotów, **co potwierdził własnoręcznym podpisem P. Ł.** (karta 15), a co dyskredytuje zeznania P. Ł., przeczącego powyższym okolicznościom.

W tym stanie sprawy brak podstaw do uznania, że M. K. dokonując - za zgodą osoby reprezentującej spółkę z którą wiązała ją umowa o pracę, a która zarazem złożyła oświadczenie zobowiązujące do wypłaty wynagrodzeń jej i innym osobom, z którego wynikły po ich stronie określone roszczenia majątkowe - zatrzymania sprzętu biurowego znajdującego się na terenie hotelu celem zabezpieczenia tych roszczeń, dopuściła się czynu z art. 284 § 1 lub 2 k.k. Wskazać przede wszystkim należy, iż zajęcie tych ruchomości nastąpiło na podstawie dokumentu obrazującego ilościowo i jakościowo zatrzymane w ten sposób rzeczy a brak jakichkolwiek dowodów aby doszło następnie do bezprawnego nimi rozporządzenia w inny sposób.

Jednocześnie, w ocenie Sądu, postępowanie sprawdzające, nie zawiera braków i uchybień mogących skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia w celu dokonania dalszych czynności procesowych, a skarżący w zażaleniu także nie wskazuje, by organ prowadzący postępowanie zaniechał jakichkolwiek czynności.

Podkreślić przy tym należy, iż jeżeli ujawnią się dowody potwierdzające uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, postępowanie w tej sprawie będzie mogło być wszczęte w każdym czasie.

Z powyższych względów, Sąd orzekł jak w sentencji, nie znajdując podstaw w złożonym zażaleniu do uchylenia zaskarżonego postanowienia.